

TÌNH THÙ TRONG ĐAO

Hồi 33

Truyền Thuyết trên Thánh Mẫu Phong

 huyện phát sinh trong giang hồ, thiên biến vạn hóa, ngư long mạn diễn, cơ hồ mỗi một chớp mắt đều có thể phát sinh những chuyện mạo hiểm kích thích, lãng mạn lôi cuốn.

Trong giang hồ mỗi một thời đại đều sản sinh những nhân vật truyền kỳ, như thời đại Sở Lưu Hương, có Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhạn, Vô Hoa hòa thượng, Biên Bức công tử Nguyên Tuyền Vân ... Thời đại Lý Tầm Hoan có Thượng Quan Kim Hồng, A Phi, Kinh Vô Mạn, Lâm Tiên Nhi, Tôn Tiểu Hồng ...

Trầm Lăng là người đời trước thời đại của Lý Tầm Hoan, nhưng cố sự có liên quan đến ông ta, cho tới nay vẫn là chuyện người ta thích bàn tán như mới tinh.

Vương Linh Hoa là nhân vật phong vân cùng thời với Trầm Lăng. Ở thời đại đó, lão đã thành nhân vật truyền kỳ, nhất cử nhất động của lão đều thu hút sự chú ý của người ta, mỗi một chuyện lão tham dự đều là thoại đề nóng hổi nhất trong giang hồ.

Lão đáng chú ý tịnh không phải vì cá tính “nửa chính nửa tà” của lão, mà là võ học đa thể đa dạng của lão.

Võ công của lão rất nhiều, kỳ trung hấp dẫn người ta nhất là song thủ của lão, có thể cải biến hình dạng của bất cứ người nào, dịch dung thuật của lão cho tới nay vẫn là võ lâm đệ nhất.

Lúc lão thành danh, tuy mới hơn hai mươi tuổi, nhưng cho đến bây giờ, giang hồ đã trải qua hai thời đại, lão nếu quả còn sống, ít ra cũng hơn chín chục tuổi.

Hơn chín mươi tuổi đối với người bình thường mà nói, có lẽ đã quá già nua yếu ớt, nhưng đối với Vương Linh Hoa võ công cao thâm, dịch dung đệ nhất mà nói, tuổi tác không thể lưu hạ quá nhiều vết tích trên thân người lão.

- Vương Linh Hoa ?

Kim Ngư tuy bàng hoàng, nhưng lại mỉm cười lập tức, hơn nữa nụ cười phảng phất rất kỳ quái, rất thần bí.

“Người làm sao có thể đoán ra là ông ta ?” Tiếng cười như chuông ngân của nàng vẫn đang vang vọng: “Người sao lại không đoán là người khác ?”

Vấn đề đó Phó Hồng Tuyết không trả lời, nhưng hấn lại hỏi:

- Lão đợi đến khi nào mới ra gặp ta ?
- Rất mau chóng.

Câu nói đó, không còn nghi ngờ gì nữa, đã thừa nhận Vương lão tiên sinh chủ nhân Hầu Viên là Vương Linh Hoa.

“Đã sắp đến, hiện tại hà tất còn phải khổ luyện bạt kiếm ?” Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

--- Thanh âm đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén đó vẫn vang vọng không ngừng, từng tiếng từng tiếng nối liền nhau, lẽ nào đó là thanh âm bạt kiếm ?

“Kiếm pháp thiên biến vạn hóa, bạt kiếm lại chỉ bất quá là động tác đơn giản nhất kỳ trung”. Kim Ngư đáp: “Đao pháp cũng vậy, người đã luyện bạt đao bao nhiêu năm ?”

- Mười tám năm.

“Chỉ một động tác đơn giản như vậy, người luyện luôn mười tám năm ?” Kim Ngư hỏi.

- Ta chỉ hận không thể luyện lâu hơn.

Kim Ngư ngưng thị nhìn hấn, chợt thốt:

- Lần này người lầm rồi.
- Ồ ?

“Có hai chuyện người đã lầm”. Kim Ngư cười nói: “Thứ nhất, y tịnh không phải đang bạt kiếm”.

- Không phải ?

- Y đang bạt đao.

“Bạt đao ?” Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết bỗng co thắt lại.

- Thứ hai, y không phải là Vương Linh Hoa.

“Y không phải ?” Phó Hồng Tuyết lại cả kinh: “Người nói chủ nhân Hầu Viên không phải là Vương Linh Hoa ?”

- Con người đang luyện bạt đao mà người nói tới không phải là Vương Linh Hoa.

Thanh âm đó không phải là thanh âm của Kim Ngư, đó là thanh âm của một người rất hòa nhã, rất thân thiện, thanh âm đó phát ra từ sau lưng Phó Hồng Tuyết.

Vừa hòa nhã, vừa thân thiện, thanh âm thông dong dục dề, hiển xuất con người đó có giáo dưỡng tốt, lịch sự giữ lễ.

Đa lẽ vốn là mặt khác của lãnh đạm.

Thanh âm đó lại mang theo một thứ nhiệt tình kỳ dị.

Một thứ nhiệt tình cơ hồ đã tiếp cận tàn khốc.

Nếu quả giữa thiên địa thật sự có một thứ lực lượng đủ để hủy diệt hết những gì có trên nhân gian, không còn nghi ngờ gì nữa, lực lượng đó đã sản sinh ra từ thứ “nhiệt tình tàn khốc” đó.

Cũng chỉ có dạng người như Vương Linh Hoa mới có thể có thứ nhiệt tình đáng sợ đó.

Hiện tại lão đã đến sau lưng Phó Hồng Tuyết, trong tay lão nếu có binh khí, đã có thể đâm vào nơi yếu hại trên người Phó Hồng Tuyết bất cứ lúc nào.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, cũng không động.

Hắn không thể động.

Khi thanh âm hồi nãy đang vang lên, hắn cảm thấy sau lưng có một luồng sát khí không có thành trì nào có thể ngăn chặn, không có lực lượng nào có thể chống đỡ, chỉ cần hắn động một cái, vô luận là động tác nào, đều có thể tạo cơ hội cho đối phương xuất thủ.

Cả đến một thứ thịt chỉ cần co thắt, cũng có thể tạo một lỗi lầm trí mệnh. Tuy hắn biết rõ dạng người của Vương Linh Hoa tuyệt không thể xuất thủ đánh sau lưng hắn, nhưng hắn không thể không phòng bị.

Đầu tóc lão tuy đã bạc trắng, đuôi mắt tuy đã có nếp nhăn già nua, nhưng quang tuyến trong mắt lão lại vừa hòa ái, trí tuệ, vừa từ tốn, tươi trẻ.

Lão đứng sau lưng Phó Hồng Tuyết mặt mày từ tốn uy nghi như vậy, đứng một hồi rất lâu, lão bỗng cười, tiếng cười càng ưu nhã hữu lễ.

“Quả nhiên không hổ là cao thủ thiên hạ vô song”. Vương lão tiên sinh thốt.

Phó Hồng Tuyết vẫn giữ vững vẻ trầm mặc.

Kim Ngư lại mở miệng:

- Hắn cả động cũng không động, ông lại có thể nhìn ra hắn là cao thủ ?

“Bởi vì hắn không động, cho nên mới là cao thủ thiên hạ vô song”. Vương lão tiên sinh đáp.

“Lẽ nào không động còn khó hơn so với động ?” Kim Ngư hỏi.

“Khó hơn nhiều”. Vương lão tiên sinh cười đáp.

- Tôi không hiểu.

“Người nên hiểu”. Vương lão tiên sinh thốt: “Người nếu là Phó Hồng Tuyết, nếu biết một người như ta đột nhiên đến đằng sau nàng, người sẽ làm gì ?”

- Tôi nhất định sẽ giết mình.

“Giật mình dẫn đến khó tránh khỏi phải cảnh giới đề phòng, khó tránh khỏi phải động”. Vương lão tiên sinh thốt: “Chỉ cần người động đây, người nhất định chết”.

- Tại sao ?

“Bởi vì người căn bản không biết ta xuất thủ đánh chỗ nào, cho nên vô luận người có động ra sao, đều có thể tạo thành sai lầm trí mệnh”. Vương lão tiên sinh đáp.

“Tôi đã hiểu”. Kim Ngư nói: “Một đối thủ như ông nếu đột nhiên đến đằng sau lưng một người, vô luận là ai cũng đều khó tránh khỏi khẩn trương, cho dù người bất động, cơ bắp trên lưng cũng khó tránh khỏi co thắt.

“Nhưng hấn thì không”. Vương lão tiên sinh thở dài: “Ta tuy đã đứng đằng sau người hấn rất lâu, trên dưới toàn thân hấn đều không có biến hóa chút nào”.

“Hiện tại tôi đã minh bạch, bất động quả thật khó hơn nhiều so với động”. Kim Ngư cũng thở dài.

--- Mình nếu biết có người như Vương Linh Hoa đứng đằng sau lưng mình, cơ bắp toàn thân vẫn còn có thể giữ vững thoải mái, thần kinh nhất định còn lạnh hơn cả băng tuyết.

“Hấn bất động thì ông lại không có cơ hội xuất thủ sao ?” Kim Ngư lại hỏi.

“Bất động là động”. Vương lão tiên sinh cười đáp: “Điểm chung kết của tất cả những động tác biến hóa, là bất động”.

“Thay vì quá nhiều không môn lại biến thành không có không môn”. Kim Ngư thốt: “Bởi vì cả người đều đã biến thành không, không không đặng đặng, hư vô phiêu diêu, cho nên ông lại không biết nên xuất thủ chỗ nào ?”

“Đạo lý đó ta biết người nhất định hiểu thấu”. Vương lão tiên sinh cười rất từ tốn.

“Nhưng cả tôi cũng biết ông căn bản không thể xuất thủ sau lưng hấn, hấn làm sao mà không biết được ?” Kim Ngư lại hỏi.

Wương lão tiên sinh không hồi đáp liền, trước tiên lão thở dài một hơi, sau đó từ sau lưng Phó Hồng Tuyết đi tới, cước bộ của lão an tường ổn định, lão đi đến trước mặt Phó Hồng Tuyết rồi mới dừng chân, sau đó quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết.

- Bởi vì hấn là Phó Hồng Tuyết, ta là Vương Linh Hoa.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn Vương Linh Hoa, Vương Linh Hoa hòa ái chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Nàng ta hồi nãy nói chuyện sai lầm thứ hai của người là nói người luyện bạt đao bên ngoài không phải là ta”. Vương Linh Hoa cười thốt.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động.

“Gần trăm năm nay, danh đao trong giang hồ như rừng, đao pháp mới sáng chế có

tới tám chục loại, thiên biến vạn hóa, kỳ diệu thế”. Vương Linh Hoa thốt: “Có những chiêu số đao pháp quái dị đến mức đơn giản làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng động tác bạt đao lại vẫn chỉ có một loại”.

“Không phải chỉ có một loại”. Phó Hồng Tuyết chung quy đã mở miệng: “Mà là chỉ có một loại nhanh nhất”.

- Loại nào ?

“Loại giản đơn nhất là loại nhanh nhất”. Phó Hồng Tuyết đáp.

“Đó cũng phải trải qua thiên biến vạn hóa mới có thể quy chân phản phác”. Vương Linh Hoa thốt.

--- Tất cả biến hóa trong võ công, vốn biến không ra chữ “nhanh” đó.

“Con người bên ngoài đã khổ luyện năm năm mới tìm ra một phương pháp”. Vương Linh Hoa nói: “Chỉ một động tác đơn giản đó, y cũng đã luyện mười tám năm, đến nay vẫn còn luyện, mỗi ngày ít ra đều phải luyện ba canh giờ”.

Lão ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết, sóng mắt hòa ái đột nhiên biến thành bén nhọn như mũi đao, gần từng tiếng:

- Người có biết y phải khổ luyện bạt đao như vậy là vì cái gì không ?

- Vì muốn đối phó ta ?

“Người lại lầm rồi”. Vương Linh Hoa lại thở dài: “Y tịnh không phải nhất định muốn đối phó người, cũng tịnh không phải chỉ vì đối phó một mình người”.

- Ô ?

“Y muốn đối phó tất cả các võ lâm cao thủ trong thiên hạ”. Vương Linh Hoa thốt: “Bởi vì y quyết tâm muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân”.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng cười một tiếng: “Lẽ nào y nghĩ chỉ cần đánh bại ta là thành thiên hạ đệ nhất nhân ?”

“Cho đến hiện tại, y vẫn nghĩ như vậy”. Vương Linh Hoa đáp.

“Vậy là y đã lầm rồi”. Phó Hồng Tuyết thốt: “Trong giang hồ tàng long ngọa hổ, trong phong trần vô số dị nhân, võ công thắng xa ta còn không biết có bao nhiêu mà kể”.

“Nhưng cho tới nay vẫn không ai có thể đánh bại được người”. Vương Linh Hoa cười nói: “Ta cũng nhìn ra muốn đánh bại người tịnh không phải là chuyện dễ dàng. Trong số những người đến đây, người đích xác là người đặc biệt nhất”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì.

“Những thứ vũ khí treo trên tường không những thu thập đầy đủ, hơn nữa đều là tinh phẩm. Chỉ cần là người từng luyện võ, đều khó tránh khỏi nhìn không chớp mắt, chỉ

có người không ngờ vẫn không động tâm”. Vương Linh Hoa bỗng thở dài: “Kỳ quái nhất là bức họa trên bức tường bên phải của đại sảnh, người không ngờ cả nhìn một cái cũng không nhìn”.

“Bên phải ?” Phó Hồng Tuyết ngẩn người: “Trên tường bên phải có bức họa ?”

Phó Hồng Tuyết nhớ là có bức tranh trên bức tường đối diện cửa chính của đại sảnh, trên bức tường bên phải rõ ràng là trống không, làm sao lại có thể có bức họa ?

“Chỉ cần người nhìn một cái là biết có hay không”. Vương Linh Hoa cười đáp.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên phải nhìn, chàng vừa quay đầu lại, cả người đã bàng hoàng.

Trên bức tường rõ ràng không có một thứ gì hiện tại lại có một bức họa.

o0o

Nhân vật trong bức họa trên tường có rất nhiều, giống như thật.

Phảng phất là vẽ một đoạn cổ sự, trong mỗi một đoạn cổ sự đều có cùng một người, người đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vừa quay đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là chính mình.

--- Khí trời u ám, tiểu trấn vùng biên thù, trên đường trường có một tòa tửu lâu, trong tửu lâu có hai người, một là Diệp Khai, một là Phó Hồng Tuyết.

“Người chắc nhớ đó là tình cảnh mười năm trước, lần đầu tiên người đến Tương Tự Lâu, ngộ kiến Diệp Khai”. Vương Linh Hoa thốt.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhớ, lúc đó là lần đầu hắn mang thanh đao đen sì, ôm thù hận trong lòng đến Biên Thành tìm Mã Không Quân ở Vạn Mã Đường để báo thù.

--- Trên đoạn cổ sự thứ hai, Phó Hồng Tuyết đang trong một gian phòng u ám, ôm ấp quán quýt một nữ nhân.

Nữ nhân trong họa là Thúy Bình, Phó Hồng Tuyết đương nhiên không quên một đêm nồng nàn đó, nhìn thấy đoạn cổ sự đó, trong mắt Phó Hồng Tuyết lại lộ xuất vẻ thống khổ, nhưng trong tâm hắn lại nghĩ về Phong Linh.

Phong Linh hiện giờ ở đâu ? Có phải đã lọt vào tay Vương Linh Hoa ? Hay nàng phải làm những gì nàng đã nói, chỉ vì muốn báo thù ?

Wương Linh Hoa đang chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết, Kim Ngư cũng đang nhìn hắn.

Trong mắt tuy lộ vẻ thống khổ, nhưng đó chỉ thoáng qua trong phút chốc, Phó Hồng Tuyết rất mau chóng đưa mục quang về phía đoạn cổ sự thứ ba bên cạnh.

--- Trong hình là nơi tiếp tân của Vạn Mã Đường, có một đám người ngồi, chủ tọa là Mã Không Quần, Diệp Khai đang ngồi cạnh Phó Hồng Tuyết.

--- Đồ hình thứ tư vẽ trong một quán rượu nhỏ, Thúy Bình và một tên đánh xe choàng tay nhau đi ra, Phó Hồng Tuyết một mình ngồi uống trong quán.

Xem đến đó, tâm Phó Hồng Tuyết lại đau xót.

--- Đoạn bên dưới là đại sảnh của Đình gia, những người nên có mặt đều có mặt, bao nhiêu bí mật tình thù đều được vạch trần, lúc đó Phó Hồng Tuyết mới biết mình nguyên lai là cô nhi, con trai của Bạch Thiên Vũ không phải là Phó Hồng Tuyết, mà là Diệp Khai, ôm ấp thù hận mười tám năm, cuối cùng lại là một cơn mộng, thậm chí còn đáng sợ hơn, khả ố hơn so với mộng ! Thậm chí có thể nói là đáng thương.

Vẽ đến đó đã kết thúc, mục quang của Phó Hồng Tuyết cũng từ bức họa chuyển hướng về phía trước mặt, hấn tịnh không trầm tư, cũng không vì xem bức họa mà thống khổ, hắng đang đợi Vương Linh Hoa giải thích, giải thích vì sao lại muốn hấn xem những hình vẽ đó.

Vương Linh Hoa quả nhiên không để hấn đợi lâu, mau chóng giải thích, chỉ là lão lại nói với Kim Ngư.

“Bức họa đó là những tao ngộ của Phó Hồng Tuyết mười năm về trước”. Vương Linh Hoa nhìn Kim Ngư: “Người có biết ta tại sao lại muốn hấn xem không ?”

“Tôi biết”. Kim Ngư gật gật đầu.

- Ồ ?

“Mục đích của ông là đề tỉnh hấn chuyện mười năm trước”. Kim Ngư đáp.

“Đúng”. Vương Linh Hoa thốt: “Vậy người có biết ta vì sao lại muốn đề tỉnh hấn chuyện mười năm trước ?”

“Điểm đó tôi không biết”. Kim Ngư đáp.

“Chuyện mười năm trước quả thật đã xảy ra, hơn nữa cũng đã kết thúc”. Vương Linh Hoa quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết: “Những người của Vạn Mã Đường cũng quả thật đã chết từ mười năm trước”.

Đôi mắt lãnh đạm của Phó Hồng Tuyết chợt bắn ra những tia sáng băng hàn:

- Bọn Mã Không Quần lần này là ai ?

Vương Linh Hoa cười cười:

- Chính là bọn Mã Không Quần.

“Bọn họ ?” Phó Hồng Tuyết hỏi: “Vậy Mã Không Quần mười năm trước là giả ?”

“Mã Không Quần mười năm trước cũng là Mã Không Quần”. Vương Linh Hoa đáp.

“Mã Không Quân đã chết mười năm trước, cũng là bản thân Mã Không Quân ?”
Trên mặt Phó Hồng Tuyết đã lộ xuất vẻ kinh ngạc.

- Phải.

- Người hiện tại cũng là bản thân Mã Không Quân ?

- Phải.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn ngập tràn biểu tình kinh hãi:

- Sao lại có thể được ? Lẽ nào lão ta thật sự chết đi sống lại ?

“Không phải”. Vương Linh Hoa cười đáp: “Trên thế gian làm sao có thể có mấy chuyện đó ? Người đã chết là chết, làm sao có thể sống lại được”.

- Vậy chuyện này là sao ?

o0o

Mã Không Quân đã chết mười năm trước, mười năm sau người xuất hiện cũng là Mã Không Quân, người đã chết không thể sống lại, vậy Mã Không Quân của mười năm sau là chuyện gì đây ?

Phó Hồng Tuyết lần này thật sự ngây người.

Nụ cười hòa ái từ tốn trên mặt Vương Linh Hoa vẫn tồn tại như trước, lão đột nhiên hỏi Phó Hồng Tuyết một câu phảng phất không liên quan gì đến vấn đề.

- Người có biết nơi chân trời có một ngọn núi tên là Thánh Mẫu Phong ?

Phó Hồng Tuyết đương nhiên biết, trên Thánh Mẫu Phong có băng tuyết ngàn năm không tan, còn có truyền thuyết trên núi có kỳ trân dị bảo.

“Ngay dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, có một bộ lạc cách biệt với thế gian tồn tại, bộ lạc đó gọi là Đáp Mạc Tộc”. Vương Linh Hoa kể: “Trong ngôn ngữ của quốc gia đó, ‘Đáp Mạc’ nghĩa là ‘hai’”.

Vương Linh Hoa tuy đột nhiên nói về chuyện Đáp Mạc Tộc ở Thánh Mẫu Phong, Phó Hồng Tuyết tin rằng nhất định có liên quan đến chuyện Mã Không Quân, cho nên hẩn lắng nghe rất kỹ càng.

“Người Đáp Mạc Tộc bên dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, sinh hoạt tập quán hoàn toàn giống như người thường, nhưng vì bọn họ cư trú ngay dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong, quanh năm không thấy nước mưa, đừng nói gì tới nguồn nước sơn tuyền gì”.

Thần tình của Vương Linh Hoa phảng phất đã bay đến bên dưới đỉnh Thánh Mẫu Phong.

--- Cho nên thức uống của người Đáp Mạc Tộc thông thường không phải là nước, mà là thạch nhũ trong băng động.

--- Nước đối với người Đáp Mạc Tộc mà nói, trọng yếu không khác gì sinh mệnh, bọn họ chỉ có sản phụ sau khi sinh đẻ mới có thể uống hai giọt nước, là hai giọt nước dung hóa từ băng tuyết tinh khiết.

--- Sinh sản đối với Đáp Mạc Tộc mà nói, cũng là một sự kiện rất thần thánh, bởi vì nhân khẩu của bọn họ vốn rất ít, hơn nữa lại cách biệt với thế giới bên ngoài, cho nên sinh đẻ đối với bọn họ mà nói là một chuyện rất trọng đại.

--- Không biết vào lúc nào, sau khi một sản phụ uống thạch nhũ trong một băng động, đã sinh ra song bào thai, từ đó sản phụ đó đã trở thành "Sản Hậu" của Đáp Mạc Tộc.

--- Từ đó sản phụ của Đáp Mạc Tộc bắt đầu uống thạch nhũ của băng động đó, chỉ cần là sản phụ uống thạch nhũ của băng động đó, nhất định có thể sinh hạ song bào thai.

--- Song bào thai bọn họ sinh ra có chút bất đồng với song bào thai của người thường, song bào thai của Đáp Mạc Tộc hoàn toàn giống hệt nhau.

--- Giới tính, cao thấp, mập ốm, cá tính, tập quán hoàn toàn giống hệt, hai người giống như là một người.

"Cho dù đem hai người phân chia ở hai nơi xa xăm, kỳ trung chỉ cần có một người thụ thương, người kia cũng nhất định cảm thấy đau đớn". Vương Linh Hoa thốt.

Đó là cố sự ? Là sự thật ? Hay là thần thoại ?

Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn bị lời kể của Vương Linh Hoa hấp dẫn:

- Thật sự có địa phương đó tồn tại sao ?

- Có.

Wương Linh Hoa chột vỗ tay một cái, tiếng bạt đao đơn điệu, ngắn gọn, sắc bén bên ngoài đột nhiên đình chỉ, sau đó cửa đại sảnh bắt đầu mở ra, một bóng người cao lớn đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Bóng người cao lớn như thiên thần, nhưng trên mặt y lại đầy nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn phảng phất hoạch phá những gian khổ và nguy hiểm trải qua trong đời, cũng phảng phất đang nói cho người ta biết, vô luận ra sao đều đừng mong đánh gục được y.

Con người đó không là Mã Không Quần thì là ai ?

Nhìn Mã Không Quần xuất hiện ngoài cửa, Vương Linh Hoa chột nói với Phó Hồng Tuyết:

- Ta còn quên kể với người một chuyện, họ tên của cặp song sinh sinh hạ ở Đáp

Mạc Tộc đều giống như nhau.

Lão quay mình, chỉ Mã Không Quần trước cửa, lại nói:

- Giống như một đôi song sinh sinh hạ ở Đập Mạc Tộc đó, danh tánh của bọn họ là Mã Không Quần.

- o O o -